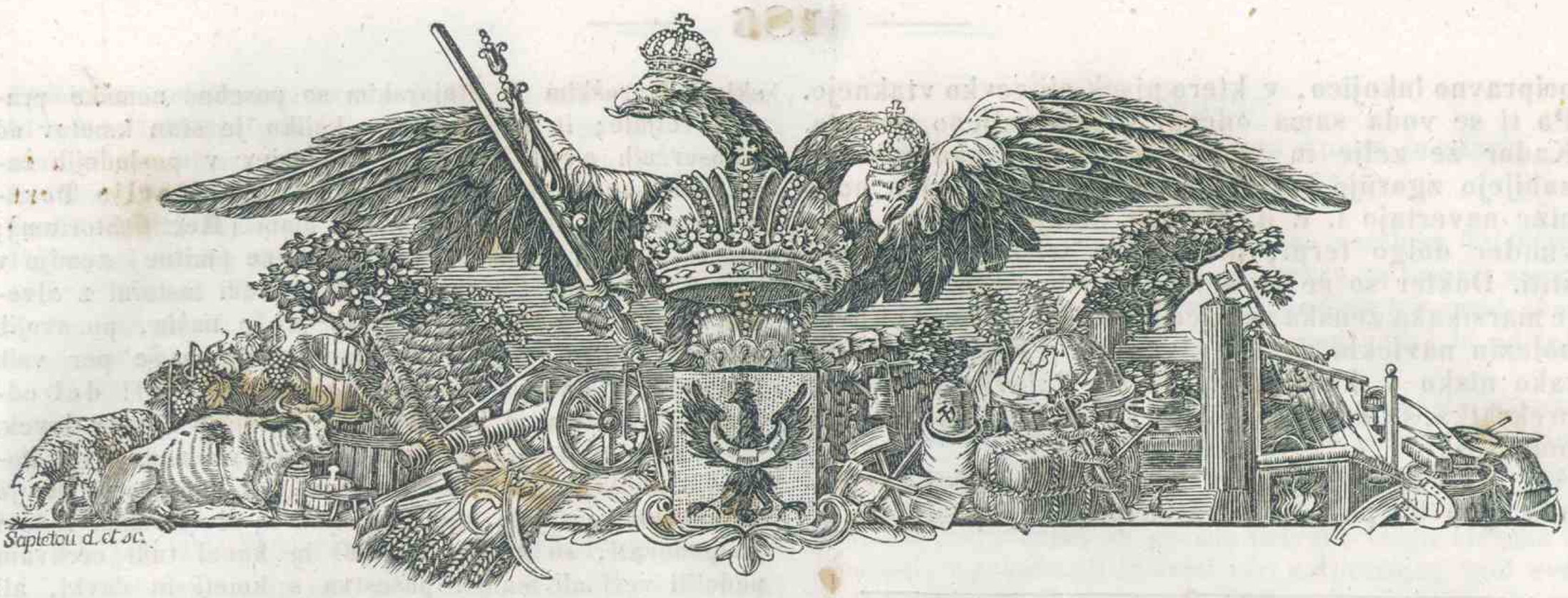

Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV. *V srédo 25. Listopáda 1846.* List 47.

Prediška.

Predice! svoje nit'
Pràv gladke naredit'
Kolovrate sukajmo,
Pa niti ne svedrajmo:
Vse gre okolj okolj —
De bi biló po božji volj'!

Brez greha kratovic
Bog dolgo po pravic'
Daj presti nit življenja
In prav'ga spokorjenja:
Vse gre okolj okolj —
De bi biló po božji volj'!

Kolovrati tekó,
Nauke nam dajó,
De pride vse okoli,
Vse slabši in vse bolji:
Vse gre okolj okolj —
De bi biló po božji volj'!

Kobilca odletí,
Na naglim se zgodí;
Al zna kaj spodleteti —
Al naglo kdo umreti:
Vse gre okolj okolj —
De bi biló po božji volj'!

Narvečih tud kodelj
Izmanjká na koželj' —
Usaka reč le mine,
Če zraven ni novine:
Vse gre okolj okolj —
De bi biló po božji volj'!

Poženčan.

Zelje v kadéh s kropam polívati ni pràv.

V več hišah imajo navado, kadar so zelje v kad natlačili, ga s kropam politi, zató de se bolj vsede, uterdi in kisleji postane. Ta navada je slaba navada, kar se je letas očitno pokazalo, kér je po več krajih tako poparjeno zelje kmalo gnjiti perčelo. Letas sicer semtertje tudi tako zelje gnjije, ki ni bilo poparjeno — nar rajši in nar hitrejši pa gnjije vunder tisto, ki je bilo po tlačenji s kropam políto. Zatorej opomnimo hišne gospodinje slabo navado opustiti, ktera — če ne ravno vselej — vunder dostikrat zelje spridi. Pri ti priložnosti jim pa tudi priporočimo, v današnjim listu popisano koristno stiskavnico si napraviti, ktera brez vsiga truda zelje nar boljši tlači in ga uterdi.

F. Šmidt.

Lahka stiskavnica
namesto
teškiga kamnja za težilo pri zelji.

V več krajih že imajo namesto nerodniga teškiga kamnja, s kterim so poprej zelje v kadéh težili, pràv ročno vreteno ali vertílo, s kterim vsaka deklica lahko zelje opravlja, in hvalijo Boga, de so se stare okorne šege in strašniga kamnja znebili, pri kterim se je že marsikaka dekla, marsikaka gospodinja ranila, prevzdignila ali clo za vselej ob ljubo zdravje pripravila. Za tega teškiga vzdigovanja voljo so slabotne ali mehkužne ženske snaženje zelja večkrat tako dolgo odnašale, de se jim je zelje zadnjič čisto pokvarilo. Po pravici! to je velika težava.

Vender veliko krajev je še, ki se še niso znebili te težave. Mi bi jih radi tega križa rešili. Naj poslušajo in sami presodijo. Pomoč je lahka in tudi ne draga, kér je skorej cela stiskavnica ali preša iz lesa napravljena.

Kdor si napravi stiskavnico namesto kamnja, naj navadne deske ali dilje (blanje) ravno tako na zelje položí, kakor dozdaj. Na poprečko, to je na hrastovo, kake 3 palce debelo diljo, ki poprek leží, in vse druge deske prime in stisne, se nastavi tulovka, to je lesena ne premočna cev ali štirivoglast žleb, tode tako, de se premikvati ne more, zatorej mora biti poprečka na štiri voglje toliko izdolbljena, de se tulovka ravno va-njo zaríne. Na tulovki leží žmêk ali maternica (Schraubenmutter), v kteri se vertílo suče in ktera je s štirivoglatim žlebam terdno sklenjena. Skozi žmêk gre vertílo (Schraubencilinder) v tulovko blizo do konca; dober kos vertíla pa še stojí zunej žmeka in je en — ali dvakrat prevertan, zató de se po potrebi manjga skozi vtakne, to je železen dober perst debel količek. Zgornji konec vertíla je enmalo umbičast ali ima nekakšin lunjek (Zapfen), s kterim se v kako poprečno bervno ali v kak tramič opira. Bolj ko se vertílo kviško vretení, to je iz tulovke, bolj žmek na tulovko in tulovka na zelje tiší. Po tem takim se zelje močno stisne, bolj ko z nar težejšim kamnam. Čez nekaj časa, ko se je zelje že nekaj vsedlo, naj se vertílo pa enmalo povretení, posebno sperviga. To lahko vsakdo memo gredé storí.

Vode, ktera na zelje nastopi, tudi več po šefih proč nevlačijo, temoč na dogi ali kadi navertajo

pripravno luknjico, v ktero pisek ali cevko vtaknejo. Po ti se voda sama odcedí v pristavljeno posodo. Kadar že zelje in voda niže stopi, zadelajo ali zabijejo zgornjo luknjico (do drugiga leta) in novo niže navertajo i. t. d. Za teh luknjic voljo pa doga vunder dolgo terpí, predenj je treba nove namestiti. Dokler so še po šefih to kislo vodo vlačili, si je marsikaka ženska sušnico ali kakšno drugo pljučno bolezin navlekla za vse žive dni. — Kadar že zelje tako nisko v kadi stopi, da sta tulovka in vertílo prekratka, se mora pod tulovko kakšin snažen pén položiti.

Kar bravcam sama beseda ni zadosti razjasnila, jim bo pa podoba živo pred očí postavila.

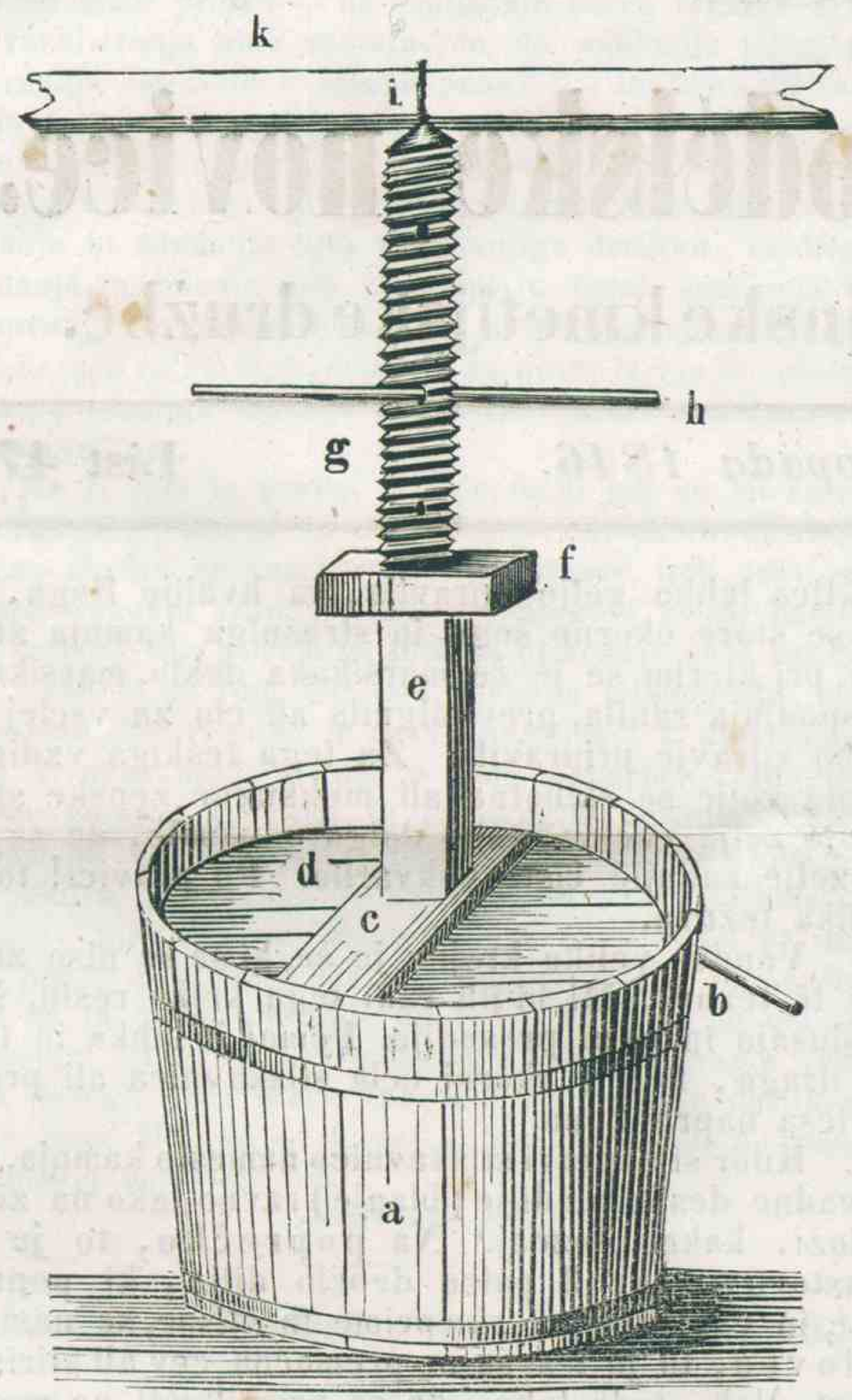

a je doga; **b** je cevka v dogi; **c** je poprečka; **d** so navadne deske; **e** je štirivoglatni žleb, v kterim vertílo od znotrej gori in doli gre; **f** je žmêk; **g** je vertílo; **h** je železni količek; **i** je lunjek; **k** pa je tramič. Živkov.

Od kod imajo desetine, tlaka in gosposkini davki svoj začetek?

(Dalje.)

Per Slovanih ali Slovenih so šege starih časov bolj tamné; vonder je gotovo, de tiste terde sužnjosti, kakor per nekterih druzih narodih, za hlapce per njih ni bilo, in de je večidel vsak na svojim kosu zemlje kmetoval; sej so oní od nekdaj nar raji polje obdelovali. Pozneje, ko njih zgodbe bolj znane postanejo, se najdejo na eni strani tudi manjši posestniki popolnama sami svoji (plemeniti); veliko pa tacih kmetov, ki so bili višim plemenitnikam, grofam in knezam, s svojim životam lastni, kar je zdaj le v malokterih deželah viditi. Kolikor je pa Slovenov pod nemško vladarstvo prišlo, je bil njih stan po nemških postavah vladan. Per nas, to je na Krajnskim, Koroškim in Štajarskim so posebno nemške pravice veljale; in ni pozabiti, koliko je stan kmetov od miloserčnih avstrijanskih vladarjev v poslednjih časih polajšan in zboljšan. Pod cesarico Marijo Terezijo so bili davki bolj v red djani (Rectificatorium); potem pisano, kako de naj se vžitne (mitne) zemlje v kupne spreminé. Cesar Jožef II. je tudi lastnini z životam (Leibeigenschaft), kjer se je še našla, po svojih deželah konec storil. Dan današnji je pa še per vsih gosposkinih davkih, desetinah in tlakah peti del odpisan, in s tem je kmetu veliko polajšan njegov davek.

Perstaviti je, kako de tudi cerkve in duhovni gospodje imajo kmete, desetine in davke v posestvi. Ko je keršanska véra jela med nemškimi in slovenskimi rodovi gospodovati, so kralji, vojvodi in knezi tudi cerkvam podelili veči ali manjši posestva s kmeti in davki, ali pa same desetine, de bi se božje hiše mogle v dobrim stanu ohraniti, in cerkveni služabniki spodobno preživiti. Kar zlasti desetine vtiče, so bile cerkvam že tudi po rimskih postavah, po izgledi stare zaveze, perpisane, in to so še pozneji deželske in duhovske postave zaterdile; in tako se je zgodilo, de v nekterih krajih, kjer je šel deseti del perdelkov deželski gosposki, se je deveti del dal cerkvi. Kjer pa cerkve taciga posestva niso dobíle, se jim je po drugih potih, posebno z bero (kolekturo) pomagalo.

(Konec sledí.)

Popis perve sadne razstave v Ljubljani.

(Dalje.)

Gregor Bernik, kmet iz Dobrave, je dal v razstavo žlahtnih robačev in gambovcov, lepih čebularjev in sivk in pa pozimskih hrušk, ki se „krote“ imenujejo. — Gosp. Juri Pajk, Ljubljanski tesarski mojster in na vse straní pridni mož, je poslal žlahtnih Saksonskih pozimskih puternic in pa kutin. — Z veseljem smo sprejeli od častitljiviga gosp. Antona Ukmarja, fajmoštra v Tomaji sicer le eno, pa silno lepo hruško, ki se po nemško „Winter-Königsbirne“ imenuje, in ktera je celi čas razstave zavoljo lične postave in lepe barve prav zlo slovéla. Slovenskiga imena te hruške letas nismo mogli zvediti. — Gosp. Dr. Struppi so iz verta c. k. kmetijske družbe na Poljanah 42 plemén jabelk, 9 plemén hrušk, nekaj lešnikov in orehov in pa 6 buč v razstavo poslali. Sadje družbniga verta je večidel žlahtniga rodú, iz kteriga zamore vsak sadjorejc na zbiranje cepičev dobiti. Imenovani vert bo pa vsako lelo čez dalje več žlahtnih sadunosnic rodil, kér si gosp. Dr. Struppi z gorečo ljubeznijo in na vso moč prizadevajo, žlahtno sadje pomnožiti, za ktero so si v ravno tem vertu nekdaj žlahtni gosp. Vest z neutrudljivo skerbjo, za njim pa tudi gosp. profesor Kersnik, gosp. prof. Hlubek in gosp. Dr. Orel veliko prizadevali. Razun sadja so razstavili gosp. Dr. Struppi veličanskih buč, ki so po centu teške bile in ki so vsim ogledovavcam silno dopadle, posebno pa tistim kmetovavcam, ki se z rejo prešičev pečajo. Gospod dohtar so seme teh veličanskih buč iz Dunaja dobili in ga radi vsakimu zastonj podarijo, kdor ga imeti želí.

(Dalje sledí.)

Tomaž Jugovic, mizár v Stari Loki na Gorenskim.

Za marsikteriga prebrisaniga rokodelca še ne vémo, de ga v deželi imamo, in namesti de bi domačim mojstram kaj zaslužiti dali, pošiljamo rajši svoje petice v druge kraje, de dostikrat slabji blago draže plačamo. Veliko denarja je že šlo iz Krajnskiga za pisane table (Parquettafeln), ktere se v tlà gosposkih hiš vložujejo. Pri

Ljubljanski obertniski razstavi smo zvedili več mizarjev, ki take vložnice lepo izdeljujejo: eniga pa ni bilo zraven, ki se zamore po pravici mojster tega rokodelstva imenovati, in ta je Tomaž Jugovic, mizár pri fari v Loki. On je v krasno dvorano (Saal) Vithalmoviga koliseuma zvunej mesta v Ljubljani naredil pisane tlà s tako ličnimi in enakomernimi vložnicami, de ena zraven druge tako leží, kakor de bi bile cele tlà le iz eniga kosa narejene. Tù pač zamoremo rečí, de delo mojstra hvali. Kér je tudi cena tega izdelka pravna, zasluži imé tega mojstra po deželi razglašeno biti, ki si bo gotovo prizadeval s svojimi izdelki našo pohvalo zaslužiti.

Vredništvo.

Dopis iz Koprivnika na Dolenskim.

Pretečeni tedin sim bil v neki drušni možakov, ki so čudovite rečí perpovedovali, de jim skorej verjéti nisim mogel. Perpovedovali so mi in me za pomén tega vpraševali, de semtertje namesto jeseni, se nam pomlad povračuje. V néki vasi, ne deleč od tukej, bôb, kteriga so miši si po luknjah za zimski preživež nanesle, zelení, pa kaj! cvete tudi in velik naraša. Ognjiti korún, kteriga so žene semtertje po njivah odbrale in za nikakoršino rabo zavèrgle, je ozelenel in tako visoko narastel, de ko bi zimski čas ne nastajal, bi ga bile z grobi obsule. Léska poka in zelen bèrst poganja. Jez tega nisim mogel verjéti; pa domú gréde, se nekoliko po leševji ogledujem, in v svoj čud vidim, de možaki niso lagali. Vidil sim, de léskove mladike debéle bucke imajo, kakor v spomladanjskim časi; še domú sim jih nekaj pernésel in jih po hiši kazal okrog.

Kaj bo iz tega? Dobro ali hudo? Bog nar bolj vé, v kteriga rokah smo vsi in cela natóra! Jez takole mislim: De natóra norí. — Ali mislim, de zima ji bo kmalo rogé potolkla, in njeni narosti konec storila!

Pri nas je korún bolj bolan, kakor pak gnjil; akoravno ga je res obilo ljudém pognjilo. Répa in zelje sta tukej kakor korùn v eni osoji dozoréla, vender pa v kadéh, kakor so nas nekteri strašili, ne gnjijeta. Le po nekterih vaséh je ljudém naribana répa v kadéh sognjila. Res de repa in zelje nimata tiste krepkosti, kakor po navadi, ali vender sta dobre kislobe. Po hribih, to je stermih njivah, je tukej korún semtertje zdravši, kakor pak v ravnicah in na debelim polji.

De je korún uši imel je res; pa de bi uši vzrok gnjilobe bile, je bôsa. Niso uši bile vzrok gnjilobe ne, ampak gnjiloba je bila vzrok uši. Kjer je gnjiloba, tam se tudi merčes dobí.

Bog daj, de bi prihodnje léto vse drugači bilo. Letašnja spomlad nam je vsiga dosti obétala, pa se je pomalim skazala. Vina imamo dovelj, in tudi še dobriga. Škoda! de je o tergatvi preveč dežja bilo. Kdor ga je obilno in dobriga perdélal, se grozno ž njim baha in ga po 6 gold. véder, to je 40 bokalov, cení. Naj le baha kakor hoče z njim, saj se nam pomlad že naprej ponuja. — Mislim, kader bo njéni čas prišel, bo že dragolétnikam tèrnik na rivce zasadila! — M.

Dopis iz Kokre blizo Koroškiga.

Gospod A. Švener, fužinski oskerbnik, so nam unidan poslali zelšinih slovenskih imén, ki so na Koroški meji navadne, za ktere se Jim prav lepo zahvalimo. Pri ti priliki so nam tudi na znanje dali, de v Kokri in po celim Jezeri, kjer vedno čist in zdrav zrak prebivavce okrepčuje, je letas korúna gnjiloba hudo razsajala; zelje je večidel zdravo ostalo, pa tudi sadje popolnama zdravo bilo in 4 tedne poprej, kakor druge leta dozorelo; ravno taka je bila tudi z žitam. Ljudjé nikdar ne pomnijo tako zgodne letine.

Oglas
milostljiviga Ljubljanskiga kneza in škofa zastran Alojzjevša.

(Dalje.)

Naša sveta cerkev nam je po vesolnim Tridentinskim zboru nar bolj gotovo sredstvo v ta namen naznanila, kér je napravo duhovnih mladenšnic per vsaki škofíi ukazala (seja XXIII. od popravlj. pogl. 18.) in od tega s sledečimi besedami govorila:

„Kér je mladost, ako se prav ne napeljuje, silno „nagnjena k posvetnimu veselju, in kér nikdar popolnama „in brez velike in posebne pomoči vsigamogočniga Boga, „v pravim duhovskim zaderžanji ne obstane, ako se že od „mladih let, predenj še grešna razvada vsiga človeka ne „popači, v pobožnosti in sveti véri ne pervaja; zató sveti „zbor veleva, de so vse škofijske, viši-škofijske in vse „druge cerkve večiga iména zavezane, svojimu premo„ženju in velikosti škofije primerno število mladenčkov „iz mesta, iz škofije, ali, ako jih ondi ni dobiti, iz cele „dežéle v sobivališi, ki naj ga v ta namén blizo ime„novanih cerkvá, ali v kakim drugim perpravnim kraji škof „odloči, hrániti, pobožno izrediti in v duhovskih vednostih „izučiti. V to sobivališe pa naj se vzamejo taki, ki so „saj dvanajst let stari in zakonsko rojeni, ki dovoljno brati „in pisati znajo, in kterih lastnosti in volja upanje dajo, „de se bodo cerkveni službi za zmirej vdali. Sveti zbor „hoče, de naj se zlasti ubogih otroci izvolijo, vender tudi „otrokam bogatih staršev sprejeme v mladenšnico ne „brani, ako se le s svojimi potroški živé, in v zaderža„nji kažejo, de hočejo Bogu in cerkvi služiti.“

Ako tudi postavimo, de bi se po dosedanjim ravnanji prava izreja mladosti tolikanj ne skazila, temuč de bi se, zraven potrebniga izobraženja duha, tudi spodobno življenje, pobožno mišljenje, in pravo zaderžanje učencov po môči doseglo; vonder to še ni tista izreja, kakoršne za prihodnje duhovne želimo, in kakoršno zgorej oznanjene važne besede v Tridentu zbranih Očetov za potrebno spoznajo.

De mladi ljudjé — ktéri so prihodnji duhovni vodniki namenjeni zraven zvestiga opravljanja svoje službe, tudi ljudstvu v izgled tistih čednost biti, ki jih imajo učiti in razširjati — posebniga varstva in oskerbovanja svojiga zaderžanja potrebujejo, se tako malo more odreči, kakor de je zavoljo posebniga zatajevanja in mnogih zgubičkov, ki jih stan katoljških mašnikov tirja, uterjevanja človeškiga počutstva in pokrepčevanja volje že od mladih let potreba, h čimur se po dosedanjih potih le slabo ali clo nikakoršino vodstvo, v duhovni mladenšnici pa, kakor jo je sveti Tridentinski zbor na znanje dal, dovoljno napeljevanje najde.

Vednosti se od učencov v sedanjih časih sploh čedalje več tirja. Jez taciga napredovanja nikjer in nikdar očital ali grajal ne bom, marveč še le želim, de tudi prihodnji služabniki cerkve, ki imajo v sredi vesolne posvetne učenosti za kraljestvo Božje delati, bi se te vednosti povlastili. Iz tega pa se ravno očitno previdi, de v bogoslovske šole namenjeni učenci latinskih in modroslovskih šol, ki so večidel le iz nižjih in srednjih stanov, in le prepogosto od nadlog in skerbí za živež v svojim izobraženji zaderževani, si bodo potrebne vednosti gotovo ložeje in obširniši pridobili, ako so v mladenšnici s vsim preskerbljeni in varvani, kjer imajo le s svojim naukam opraviti, in kolikor v ti rečí sami ne dohajajo, zamorejo s pomočjo poménkov in vsakdanjiga ponovljeniga podučenja doseči.

Kér ves ves namen naše svete cerkve gre na zboljšanje človeštva po sveti véri in pobožnim djanji, in kér je tedej njena perva dolžnost, skerb iméti za izobraženje svojih k izpeljanju tega visokiga poklica odločenih služabnikov, to izobraženje pa, kakor tudi uno zastran

omike uma, se pač bolj gotovo v duhovni mladenšnici, kakor po sedanjih potih doseči zamore — zató je bila moja skerb že zdavnej na napravo duhovne mladenšnice za mojo škofijo obernjena, kakor so take mladinske semeniša že tudi v nekterih drugih krajih našiga cesarstva osnováne.

(Dalje sledí.)

Pohujšljiva ženska noša.

V mesti Napoli na Laškim so se pred več leti ženske začele práv gerdo, nespodobno in pohujšljivo nositi, tako de so globoko pod vratam nage hodile. Vse oblačila so imele tako perrezane in životu tako permerjene, de se je nad ženskim po tisti šegi oblečenim skorej vsak človek pohujšal. Nar bolj žalostno je bilo, de so tako pohujšljivo oblečene ženske tudi v cerkev hodile in ljudí motile. Duhovniki, pridgarji so si grozno veliko perzadevali to gerdo nošo zatreti. Pridigvali, učili, svarili so brez prenehanja zavoljo tolikiga pohujšanja, vender vse ni nič zdalo, nič pomagalo. Mladina se je le posmehovala, in se ni pohujšljivo nositi nehala.

Škof tistiga mesta, ko vidijo de pohujšanje se zmirej raširja, grejo h kralju, in ga ponižno prosijo jim pomagati, de se ta ostudna pohujšljiva ženska noša odpravi. Kralj prijazin škofu tako govorí: Ne skerbite ljub moj škof; kar vaši duhovniki s vsim svarjenjem in opominovanjem niso mogli opraviti, bom storil jez z malo besedami. Škof se zahvalijo in gredó. — Kmalo pride pisana zapoved od kralja, ktera se takole glasí: „Nova zdaj navadna ženska noša je zlo pohujšljiva, vender jez vaš kralj je ne prepovém; vsim ženskam jo dovoljim; kterakoli se hoče po tej spačeni šegi nositi, naj se nosi. S tem ukazam pa zraven oznanim vsim podložnim svojiga kraljestva, de to bo zdaj vsim znano znamnje, de ktera ženska se bo od danes zanaprej po tej spačeni šegi nosila, očitno pokaže, de je očitna pohujšljivka, in de take se morajo vse popisati.“

Na enkrat je bila proč pohujšljiva noša.

Višnjagorski.

Zahvala.

Častitljivimu gospodu patru E. M. Zagorcu v Brešcah se za poslano korúnovo seme lepo zahvalimó.

Vredništvo.

Zlate bukve.

Gosp. Anton Gec, Ljubljanski mizár je 26. dan Maliga serpana 11 let staro deklico z nevarnostjo svojiga lastniga življenja utonjenja rešil; — hrabri rešnik je po postavi darilo 25 gold. od vikši gosposke prejel. Tudi Jakob Flis, delavec v Ljubljanski cukrarii, je 12. dan Maliga serpana 8 let stariga fantiča iz vode potegnil in ga smerti otel; Flis je bil od vikši gosposke zató očitno pohvaljen. — Naj iména obeh verlih mož tudi v Novicah s častjo zapisane stojé.

Černe bukve.

V neki vasí ne deleč od Ljubljane, kjer imajo kmetje veliko jesenskih hrušk in jabelk, so gosp. fajmošter nagovarjali svoje farmane, de bi tudi kaj sadja za razstavo v Ljubljano poslali, in so jim koristnost takih razstav za sleherniga sadjorejca razložili. „Nikar ne storite tega, sosedje! se oglasi neki star neumen kmet — boste vidili, de boste mogli potem še davke od sadja odrajtovati.“ Sosedje so mu verjeli in niso nič v razstavo poslali.

Vsak le na pol pameten človek že vé, de od sadja ní treba davka plačevati, če ga ima kdo tudi tavžent košov. Davk se od zemljiša plačuje (gruntni davk), ne pa od sadja, za kteriga še desetine ni. Razun tega naprave kmetijske družbe niso v nobeni zavezi s cesarskimi davki, kér deželna gosposka sama nar boljši vé, koliko sleherni kmet perdeluje. Kaj je imenovani neumni podpihvavec morebiti mislil, de mu bo gosposka koj davk povikšala, če bo le kakih 5 tepk v Ljubljano poslal?! O neizrečena neumnost! Taki ljudljé so svoji soseski silno nevarni, kér so malopridni našuntavci in zatiravci občnokoristnih naprav. Torej zapišemo stariga bedaka v černe bukve: njegovo ime pa hočmo zdej še zamolčati, sicer bi vtegnil preveč gledavcov imeti.

Urno, kaj je noviga?

(Jabelčne drevesa) so letas v več krajih Krajnskiga po dvakrat sad rodile. Gosp. Jožef Podobnik, fajmošter iz Kresnic in pa gosp. F. Šmidt iz Šiške sta nam več tacih jabelčkov na ogled poslala.

(Drugo branje ali tergatev). Iz Brešic nam gosp. Z–c pišejo: Kodar je letas 28. Rožnika in 15. Maliga serpana toča bila potolkla, se je potem mlado tersje naredilo, in te nove mladike so lepe, čeravno majhne grozdike nastavile, grozdje je lepo odcvelo, in je v drugi polovici Kozoperska že mehko bilo.

(Na Švajcarskim) so imeli zadnje dni Kozoperska že veliko snega.

Ob troških Zagrebške Matice je na Dunaji iz tiskarne jermenskiga samostana na svitlobo peršel pervi zvézek g. Drobničeviga besednjaka z napisam:

Ilirsko-nemačko-talianski

Mali Rečnik,

od

Josipa Drobnića.

Naročilo na ta koristni besednjak še zmiram terpí po 1 gold. 20 krajc. srebra. Kadar pa bo popolnama dogotovljen, bo cena poskočila na 2 gold. srebra. Važnost tega ličniga besednjaka mora slehernimu očitna biti, kdor pomisli, de se pismenost naših sosedov čedalje bolj razširja, in de je ta rečnik potrebam treh narodov primerjen. Ta 1. razdelik je natisnjen v osmini na lepim papirji z ličnimi in razložnimi čerkami, ima 10 polá, in obseže še precej besedí od čerke *N*. Zatim pridejo še 3 enaki razdelki, kakor je bilo lani v Novicah oznanjeno.

Prislovice Štajarskih Slovencov.

'Z njega nič ne dobíš, ako bi ga v koleno vertal. — Toti namesto možganov ima slame v hubanji. — Njegovo gospodarstvo po račjem naprej gre. — Kér drugemu jamo kopa, sam v njo pade. —

Današnjimu listu je perdjana 26. doklada.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 19. Listopáda. gold.	kr.	V Krajnju 16. Listopáda. gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	36	2	16
1 » » banaške	2	51	2	30
1 » Turšice	1	30	1	30
1 » Soršice	—	—	1	50
1 » Rèži	1	34	1	38
1 » Ječmena	1	17	1	15
1 » Prosa	1	15	1	15
1 » Ajde	1	8	1	2
1 » Ovsa	—	54	—	51

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*